

Sygn. akt IV U 1348/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Żywicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Fiedorowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 24/05/2012 r. znak: (...)

o emeryturę

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. W. prawo do emerytury poczynając od dnia 1 stycznia 2013 roku,

II. w pozostałym zakresie oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1348/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. W. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. dnia 24 maja 2012r, znak, którą to decyzją odmówiono mu prawa do emerytury tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując, że nie wykazał on 15 lat pracy w szczególnych warunkach i nie rozwiązał stosunku pracy. W uzasadnieniu podniósł, że jego zdaniem posiada 15 lat pracy w szczególnych warunkach i wniósł o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o jego oddalenie. Pozwany powołał przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 153, poz.1227 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) wskazując, iż wnioskodawca co prawda osiągnął wiek 60 lat, na dzień 01 stycznia 1999r. udowodnił 25 lat pracy szczególnych warunkach, jednak nie wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach i pozostaje w stosunku pracy.

Wyrokiem z 12 lipca 2012r. w sprawie IV U 1943/12 Sąd Okręgowy w Elblągu oddalił odwołanie wnioskodawcy, wskazując, że wnioskodawca nie spełnia jednej z kumulatywnych przesłanek z art. 184 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS do przyznania prawa do emerytury zarówno w dacie decyzji, jak też w dacie orzekania, a mianowicie pozostaje w stosunku pracy, co czyniło zbędnym ustalenie co do posiadania przez wnioskodawcę 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonego od powyższego wyroku, wyrokiem z dnia 07 marca 2013r. w sprawie III AUa 1524/12 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania

Sądowi okręgowemu w Elblągu , pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu . W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podkreślił ,że na mocy art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2012r, Nr 637) od dnia 01 stycznia 2013r. nadano nowe brzmienie art. 184 ust.2 ustawy emerytalnej , rugując z jego treści zapis o konieczności rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem . Dlatego też , Sąd Apelacyjny nakazał przy ponownym rozpoznaniu sprawy przeprowadzenie postępowania dowodowego na czy wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach co najmniej przez okres 15 lat .

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Skarżący J. W. ur. (...) wystąpił w dniu 08 maja 2012r. do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie uprawnień do emerytury. Z oświadczenia wnioskodawcy wynikało, iż pozostaje w stosunku pracy oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozwany ustalił, iż na dzień 01.01.1999r. skarżący legitymuje się 25 letnim okresem ubezpieczenia, nie przystąpił do OFE oraz pozostaje w stosunku pracy. W ocenie pozwanego nie wykazał on jednakże 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach .

Na tej podstawie organ rentowy decyzją z dnia 24 maja 2012r. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, wskazując ,że wnioskodawca pozostaje w stosunku pracy oraz nie wykazał 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach .

W uzasadnieniu decyzji pozwany wyjaśnił ,że przyjął za udowodniony okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w wymiarze 11 lat i 9 miesięcy.

Organ rentowy nie zaliczył do prac w szczególnych warunkach okresów od :

- 18.05.1971r. do 21.02.1977r. w Przedsiębiorstwie (...) w P. Oddział w C. ,
- od 02.01.1978r. do 15.10.1979r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. Wytwórnia (...) w I. ,
- od 16.06.1980r. do 05.12.1981r. w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w K. ,

gdyż wnioskodawca nie przedłożył za te okresy świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach .

/dowód: wniosek k. 1- 4 akt rentowych , decyzja k.109 akt emerytalnych /

Wnioskodawca nie zgodził się z powyższą decyzją wnosząc odwołanie , w którym wniósł o przesłuchanie świadków , których oświadczenia złożył w postępowaniu administracyjnym .

W ocenie Sądu odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

W myśl art. 184 ust. 1 ww. ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ust. 2 Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Wskazać jednak należy, że na mocy art.1pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2012r, Nr 637) od dnia 01 stycznia 2013r. nadano nowe brzmienie art. 184 ust.2 ustawy emerytalnej, eliminując z jego treści zapis o konieczności rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zatem jedyną sporną kwestią na dzień orzekania było czy wnioskodawca legitymuje się 15- letnim okresem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Stosownie do § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie zaś z § 3 rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z powyższego wynika, iż skarżący nabyłby prawo do wcześniejszej emerytury w przypadku łącznego spełnienia przesłanek:

- ukończenia wieku 60 lat
- legitymowania się łącznym okresem ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat, przypadającym na dzień 01.01.1999r.;
- legitymowania się 15 letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, przypadających na dzień 01.01.1999r.;
- nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego;

Wnioskodawca domagał się zaliczenia do okresów pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od 14.05.1975r.do 21.02.1977r w Przedsiębiorstwie (...) w P. Oddział w C., od 02.01.1978r. do 15.10.1979r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. Wytwórnia (...) w I. ,od 16.06.1980r. do 05.12.1981r. w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w K. .

Faktem jest, iż rozporządzenie RM z 07.02.1983r. w § 2 ust. 2 wymaga by okresy pracy w szczególnych warunkach zostały potwierdzone przez zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub też w „zwykłym” świadectwie pracy z odpowiednią adnotacją. Niemniej jednak należy zauważyć, iż świadectwo pracy nie ma mocy wiążącej zarówno dla pozwanego, jak i dla Sądu. Nie jest ono bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej, a tylko dokumenty wydane przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. W postępowaniu sądowym świadectwo pracy traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w

nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Tak więc wnioskodawca posiada uprawnienie do wykazania innymi dowodami, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w szczególnych warunkach, tym bardziej, iż zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie okresów zatrudnienia także w oparciu o inne dowody niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (uchwała SN z dnia 21.09.1984r. III UZP 48/84 LEX nr 14630, uchwała SN z dnia 10.03.1984r. III UZP 6/84 LEX nr 14625).

W toku postępowania sądowego skarżący wniósł o przesłuchanie w charakterze świadków : W. D. , J. J. , M. P., B. P. , Z. P. ,K. R. na okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach .

Świadkowie K. R. i B. P. zeznali ,że wnioskodawca pracował od 1975r. jako kierowca samochodu S. (...) o ładowności ok. 5 ton w Przedsiębiorstwie (...) w D.. Firma zajmowała się transportem zorganizowanym .W przedsiębiorstwie było co najmniej 10 samochodów ciężarowych , które przewoziły artykuły żywnościowe i przemysłowe do sklepów oraz magazynów . Do rozładunku i załadunku byli zatrudniani inni pracownicy .Świadkowie zgodnie stwierdzili ,że wnioskodawca nie wykonywał innych prac poza pracą kierowcy samochodu ciężarowego .Należy podkreślić ,że o ile świadek R. pracował z wnioskodawcą dopiero od 1977roku , to świadek P. pracował z wnioskodawcą przez cały okres jego zatrudnienia . Według świadków wszyscy kierowcy byli zatrudnieni na cały etat .

/dowód : zeznania świadków e-protokół z rozprawy z dnia 17 września 2013r. /

Również świadkowie W. D. i J. J. potwierdzili parce wnioskodawcy w szczególnych warunkach . Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w K. przez cały jego okres zatrudnienia w tej firmie . Jednoznacznie świadkowie wskazali ,że praca wnioskodawcy w spornym okresie polegała jedynie na wykonywaniu obowiązków kierowcy samochodu ciężarowego . Skarżący , tak jak świadkowie głównie woził żwir z kopalni (...) . Jeździł również do (...) po palety . Świadek J. J. był w stanie dokładnie opisać samochód skarżącego . Zeznał ,że wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym m-ki S. (...) - wywrotką w kolorze żółtym. Świadkowie wyraźnie podkreślili ,że wnioskodawca nie wykonywał innych prac i był zatrudniony na cały etat .

/dowód : zeznania świadków e-protokół z rozprawy z dnia 17 września 2013r. /

Również świadkowie M. P. i Z. P. zeznali ,że wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w (...) Przedsiębiorstwie (...) ,, B. ,, w W. Wytwórnia (...) w I. .Świadkowie zeznali ,że wnioskodawca przewoził paszę tylko samochodem ciężarowym , gdyż innych w przedsiębiorstwie nie było . Świadkowie zgodnie potwierdzili ,że skarżący jeździł tylko S. i (...) , przy czym był zatrudniony na cały etat .

/dowód : zeznania świadków e-protokół z rozprawy z dnia 17 września 2013r. /

Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków , albowiem są one spójne , logiczne i wzajemnie się uzupełniają . Na uwagę zasługuje fakt ,że świadkowie byli zatrudnieni przez cały okres zatrudnienia wnioskodawcy w poszczególnych zakładach pracy i na co dzień stykali się z wnioskodawcą przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych .

Trzeba wskazać ,że Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43) wymienia w Dziale VIII - W transporcie i łączności wymienia w pkt 2 Transport- prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony , co jest wystarczające do uznania ,że wnioskodawca w spornych okresach wykonywał prace w szczególnych warunkach .

Wskazać należy , że zgodnie załącznikiem Nr1 do Zarządzenia Nr16 Ministra Rolnictwa , Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy , na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr2 z 04 listopada 1988r.) w Dziale VIII poz.2, pkt 2 wymienia prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony ,a taką pracę wnioskodawca bezspornie wykonywał .

Podobnie Zarządzenie Nr 19 Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 10 listopada 1986 r, jak też Zarządzenie Nr 9 Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych w tym samym dziale wymienia pod poz.2 w pkt 2 wymienia te same prace .

W związku z powyższym należało uznać ,że skarżący w toku postępowania wykazał , że we wszystkich spornych okresach wykonywał prace kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, zaliczana do prac w szczególnych warunkach , przy czym wykonywał ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż skarżący legitymuje się okresem ponad 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki do dochodzonego świadczenia.

Dlatego też, Sąd stosownie do art. 477¹⁴§2 k.p.c, uznając, iż odwołanie skarżącego zasługiwało na uwzględnienie, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 01 stycznia 2013r. / daty zmiany przepisów emerytalnych / .

W pozostałym zakresie , Sąd oddalił odwołanie wnioskodawcy jako bezzasadne w oparciu o art. 477¹⁴§1 k.p. c.